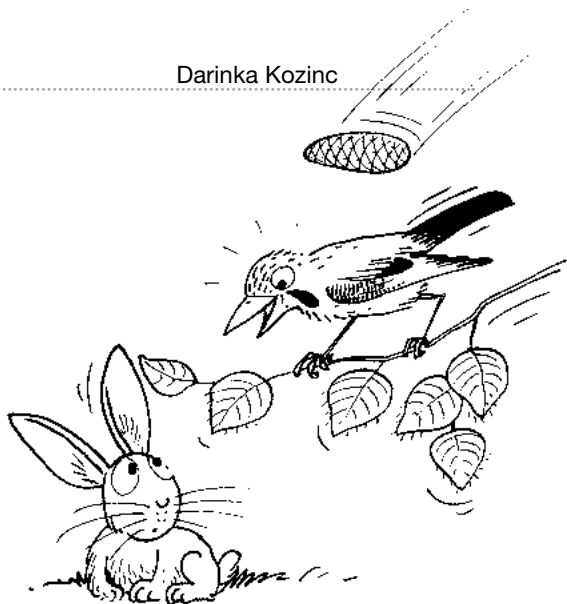

ZAJČJI ZBOR

V lepem jutru je zajček veselo skakljal skozi gozd. Od vsepovsod, izza vej, dreves in grmov se je slišalo ptičje petje.

»O, kako lepo petje! Kar boža moja dolga, občutljiva ušesa,« si je govoril.

Potem pa se je nenadoma zamislil:

»Zakaj pa mi zajčki ne znamo peti? To je krivica, prav zares krivica!« je rekel na glas.

»Komu se godi krivica? Le komu?« se je zadržala šoja, ki se je zibala na veji bukke.

Zajček šoje ni posebno cenil, njeno dretje pa mu je šlo zelo na živce.

»Ah,« se je izgovoril, »sam s sabo se pogovarjam!« To se je šoji zdelo prav zabavno in bi po gozdu takoj raztrobila o zajčkovem čudaštvu, če ne bi veverica vanjo zagnala storž.

»O, ti skakalka, sram te bodi!« se je zadržala in užaljeno odletela. Veverica, ki je tudi slišala zajčkov samogovor, mu je svetovala: »Če že ne moreš peti, pa žvižgaj, to pa menda že zmoreš!«

Veveričin nasvet je zajček upošteval in poskusil. Fijuuu, fijuuuu... šlo težko, toda ker vaja dela mojstra in je zajček vztrajno vadil in vadil... , si je na jutranjih sprehodih po gozdu kmalu veselo požvižgaval.

Veverica mu je nekega jutra rekla: » Sedaj si pa že pravi Žvižgač!«

In tako se je zajčka prijelo ime Žvižgavček.

Naslednjič pa je veverička zajčku svetovala naj ustanovi zbor.

»Ej, ti košatorepka imaš pa krasne ideje! Hvala!« ji je odgovoril Žvižgavček.

»Imam ja, toda ideja ni zadosti....,« je zamomljala veverička in elegantno švignila na sosednjo bukev.

Za žvižganje je zajček najprej navdušil svojega bratranca. Ta je navdušil sestrično, sestrična teto in nastal je kvartet. In nato oktet in kmalu pravi pravcati zajčji zbor. O, lepo je bilo poslušati ubrano zajčje žvižganje!

Ob vsakem večjem dogodku, ki se je zgodil v gozdu, je nastopal zajčji žvižgajoči zbor.

Na svojo poroko jih je povabila tudi lisica Marica.

Zajček Žvižgavček ni bil ravno navdušen, toda lisica Marica mu je prisegla, da se nihče od njenih gostov ne bo dotaknil pevcev.

Svatba je bila imenitna, kot se za lepo lisičjo nevesto spodobi. Zajčji zbor je s svojim programom navdušil svate. Toda potem se je zgodilo, kar se je pač zgodilo! Svatje so pridno praznili kozarce lisičjega rdečega vina in vedno bolj so se jim svetile zelene oči. To ni ušlo zajčkom, postajali so zaskrbljeni. Hoteli so se že posloviti, ko jih je Marica zaprosila še za eno pesem.

»Ta bo prav pa prav zares zadnja,« je rekel zajček. Med petjem se je mladi lisjak pritihotapil v bližino zbora in zagrabil najbližjega zajčka. Pevci so se razbežali. Na srečo pa je za drevesom stal medo Bruno, ki je lisjaka pograbil za rep in ga stresel, da je spustil prestrašenega pevca. Zajčji zbor je naslednje jutro medu Brunu pred njegovim brlogom zapel pesem, ki jo je Žvižgavček skladal celo dolgo noč.

»Veš kaj,« je nato predlagal medo zajčku, »lahko postanem vaš telesni stražar! Vse zvezde jih imajo!«

Zajčji zbor je ponudbo z veseljem sprejel in sedaj žvižgajo brez izjeme vsem gozdnim živalim. Čisto nič jih ni več strah, saj za njimi v vsej svoji velikosti stoji medo Bruno.

Ne verjamete?

Potem pa kar v gozd!

In tam prisluhnite, zagotovo jih boste slišali!

